

ELS DINERS NO APORTEN FELICITAT.

Hola sóc l'Eloi i tinc 11 anys. Tothom pensa que sóc un nen molt feliç, perquè sóc multimilionari i tinc ~~de~~ tot. Però això ~~de~~ que tinc ~~de~~ tot és una mentida, jo tinc tot el que es pot comprar amb diners, però el que no és compra amb diners no en tinc quasi res, com per exemple els amics, la felicitat... Bé, ara que hi penso, sí que tinc un amic, en Bobi, el meu osset de peluix, sé que no és un amic de debò... però es el meu millor i únic amic.

Un bon dia la meva trista vida va ~~donar~~^{fer} un tomb. Quan estava al meu jardí, vaig sentir que algú cridava el meu nom, al mirar qui m'estava cridant, vaig veure un nen de la meva edat. És deia Joan. Em va preguntar si volia ser el seu amic i vaig fer un gest afirmatiu, així doncs vaig fer la meva primera amistat humana.

Al cap d'un mes quan anava pel passadís per anar a portar al meu pare un dibuix que li havia fet com a ofrena, vaig sentir veus que venien del menjador.

-Té, aquí tens el teu sou Joan- vaig sentir que deia el meu pare. Al sentir que li estava donant un sou a en Joan, vaig apropar-me al menjador i vaig espiar la situació. Vaig veure que li donava un talonari al meu amic Joan, jo no entenia res fins que vaig sentir el següent:

-Si el mes que bé, segueixes d'amic del meu fill, et tornaré a pagar el ~~sou~~ -
En aquell moment vaig veure que en Joan no era un amic de debò sinó que era un amic fals. El meu pare l'havia "comprat" perquè fos el meu amic. Vaig córrer cap a la meva habitació i m'hi vaig tancar. Ara ja porto dues hores tancat, encara no sé si tornaré a sortir.

Lila.